

СИНТИЯ СУОНСЪН

ЛЮБОВ И ДРУГИ СЪНИЩА

The Bookseller
Copyright © 2014 by Cynthia Swanson
All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод от английски
© Анелия Калева, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2014
ISBN 978-954-389-295-2

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

СИНТИЯ СУОНСЪН

**ЛЮБОВ
И ДРУГИ СЪНИЩА**

ЕРА

„Довери се на щастието и благоденствието, които животът ти подарява всеки миг. Те са истински и твои както всичко преживяно от теб досега.“

Катрин Ан Портър
„Писмата на Катрин Ан Портър“

1.

Това не е моята спалня.

Къде съм, за бога? Затаявам дъх и придърпвам чуждите завивки до брадичката си. Напрягам се да си проясня ума като след дълбок сън. Ала не проумявам къде се намирам.

Последният ми спомен е как в неделя следобед боядисвах спалнята си в наситеножълто. Фрида ми предложи да ми помогне, ала не прие избора ми.

– Прекалено слънчево е за спалня – отбеляза тя с обичайния си тон на голям многознайко. – Как ще се излежаваш през мрачните дни в такава стая?

Натопих четката в кутията с боя, внимателно отстраних излишната течност и се изкачих по стълбата.

– Именно! – отвърнах.

Приведох се и очертах високата тясна рамка на прозореца.

Странно, ала не помня какво се е случило после. Как в края на деня сме се възхитили от добре свършената работа и сме почистили. Как съм благодарила на Фрида и съм я изпратила. Как докато съм заспивала в слънчевожълтата стая, миризмата на прясна боя е изпълвала ноздрите ми. Сигурно обаче съм го направила, понеже сега съм тук. Ала тук не е домът ми и значи сънувам.

Сънят обаче е необичаен. Среднощните ми приключения обикновено са фантазмагорични, пренасят ме извън познатите ми времена и места. Причината според мен е, че чета много. Чели ли сте „Нещо зло се задава“? Публикувах я през миналия юни, но се очаква да стане бестселър на 1962. Рей Бредбъри пише увлекателно. В книжарницата, където работим с Фрида, препоръчвам романа на всеки клиент, пожелал „нещо вълнуващо“.

– Ще ви преследва в сънищата – уверявам търсачите на силни усещания.

Пророчеството зарази и мен – преди два дни сънувах как се препъвам зад Уил Халоуей и Джим Найтшейд, които са привлечени неустойимо от среднощната поява на лунапарка в Грин Таун. Опитвам се да ги предупредя да внимават, ала тринайсетгодишните момчета не ми обръщат внимание. Помня колко трудно ги настигах, как краката ми отказваха да ме слушат. Уил и Джим потънаха в сенките, силуетите им се превърнаха в тъмни точки и накрая за мой ужас изчезнаха.

Е, виждате, че не съм от жените, които сънуват как се събуждат в чужда спалня.

Спалнята от съня ми е по-просторна и по-претенциозна от моята. Стените са зелени като градински чай – съвсем различни от наситеножълтото, което избрах вкъщи. Мебелите са в тон – изискани и мо-

дерни. Покривката е сгъната спретнато в края на леглото; мек памук обгръща тялото ми. Приятно е, ала някак твърде безупречно.

Пъхам се под завивката и затварям очи. Затворя ли ги, неизбежно ще се озова в Южния Пасифик на лов за китове. Облечена в подходящи дрехи, ще се наливам с уиски с другите моряци на кораба. Или ще летя високо над Лас Вегас, вятърът ще развява косата ми, а ръцете ми ще са се превърнали в огромни криле.

Не се случва нищо такова. Чувам мъжки глас:

– Събуди се, Катарин, скъпа. Събуди се.

Отварям очи и се вглеждам в най-дълбоките и най-сини очи на света.

После пак замиждавам.

Усещам длан върху рамото си – голо, ако не бромим тънката презрамка на копринената нощница. Отдавна не съм усещала мъжка ласка. Няма как да разтълкуваш погрешно обаче някои жестове, независимо колко рядко се срещат в живота ти.

Знам, че е редно да се уплаша. Това е нормалната реакция, нали? Дори насън е логично да се ужасиш, ако непознат мъж докосне голата ти плът.

Необяснимо защо обаче досегът на въображаемия мъж ми се струва изключително приятен – излъчва нежност, ала и сила. Пръстите се сключват над лакътя ми, а палецът леко гали кожата ми. Не отварям очи, наслаждавайки се на усещането.

– Катарин, моля те, скъпа. Съжалявам, че те будя, но Миси има температура... Иска да отидеш при нея. Стани, моля те.

Обмислям чутото със затворени очи. Питам се коя е Миси и защо температурата ѝ е моя грижа.

Несвързано, както се случва в сънищата, мислите ми преливат в мелодия, популярна преди няколко

ко години. Не съм сигурна обаче дали налучквам правилно думите – Роузмари Клуни пееше нещо за звезди в нечии очи и как не бива да позволяваме любовта да ни заслепи. Усмиввам се; в момента явно съм по-заслепена от всякога.

Отварям очи и сядам в леглото. Веднага съжалявам, защото синеокият мъж отдръпва ръка от рамото ми.

– Кой си ти? – питам. – Къде съм?

Той също ме поглежда изпитателно.

– Добре ли си, Катарин?

За протокола – името ми не е Катарин, а Кити.

Добре де, всъщност е Катарин, но винаги ми е звучало твърде официално. Кити се произнася полесно и е по-мелодично. А и понеже родителите ми са избрали необичаен вариант на иначе обикновеното име, ми е втръснало непрекъснато да пояснявам как се пише.

– Добре съм, мисля – отговарям несигурно на синеокия. – Ала нямам представа кой си и къде съм. Съжалявам.

Той се усмивва и красивите му очи заискряват. Иначе изглежда съвсем обикновен – среден на ръст, с поразширена талия. Прошарена червеникава коса, започнала да оредява. На около четирийсет е, няколко години по-голям от мен. Вдъхвам, доловила уханието му на сапун с горски аромат, сякаш наскоро се е бръснал или къпал. Сърцето ми трепва от удоволствие. Мили Боже, възможно ли е този сън да стане още по-абсурден?

– Явно си заспала много дълбоко, скъпа – казва той. – Знаеш кой съм. Твоят съпруг. В нашата спалня си, в нашата къща. – Той махва с ръка, сякаш така ще ме убеди. – А сега дъщеря ни, която се казва Миси, в случай че си забравила, има температура и иска да види майка си.

Той ми протяга длан. Улавям я инстинктивно.
– Хайде, Катарин, моля те – поощрява ме той.
Сбърчвам чело.

– Съжалявам... как ти е името?

Той въздъхва.

– Ларс, Катарин. И съм ти съпруг.

Ларс? Странно име. Не се сещам някой от познатите ми да се казва така. Подсмиввам се, развеселена от развоятното си въображение. Не би се задоволило с Хари, Ед или Бил, о, не! Съчинило е съпруг на име Ларс!

– Добре – кимвам. – Дай ми минута.

Той стисва ръката ми, пуска я и се привежда да ме целуне по бузата.

– Ще ѝ премеря температурата, докато те чакаме.

Става и излиза от стаята.

За пореден път затварям очи. Сега сънят ще изbledнее. Несъмнено.

Когато отворям очи обаче, пак съм там – в зелената спалня.

Не виждам друга възможност. Изправям се и прекосявам стаята. Съдейки по прозорците над леглото, плъзгащата се остъклена врата, отвеждаща явно към вътрешен двор, и просторната баня, заключавам, че стаята – ако е истинска – е част от модерна сграда. По-модерна – и вероятно по-внушителна – от къщата-близък от двайсетте години на миналия век в денвърския квартал „Плат Парк“, където живея под наем.

Надничам в банята. Мебелите са светлозелени и с аксесоари от хром. Има две мивки, шкафовете под тях са от светло дърво, а плотът – бял със златисти петънца. Подът е със свежа мозайка от ментовозелено, розово и бяло. Нямам представа дали съм в

Денвър, ала ако е така, едва ли съм в старомодния „Плат Парк“, където най-новите пострройки са отпреди Втората световна война.

Поглеждам се в огледалото. Очаквам да видя непозната жена... незнайна Катарин. Приличам обаче досущ на себе си – ниска, закръглена, с непокорна тъмноруса коса, независимо колко често ходя на фризьор. Прокарвам пръсти през нея и забелязвам, че на безименния пръст на лявата ръка нося пръстен с диамант и широка златна венчална халка. Е, естествено, мисля си. Колко оптимистично мозъкът ми е изобретил съпруг, който е в състояние да си позволи камък с приличен размер. Отварям шкафа и намирам тъмносин плюшен халат. Обличам го, завързвам колана и излизам в коридора да открия мъжа със странното име Ларс и неразположеното му дете Миси.

На стената точно срещу мен, явно закачена така, че да се вижда от спалнята, има голяма цветна снимка. Залязващо слънце оцветява планински върхари в розово и златисто. Дебели борове се извисяват до небето в лявата част на снимката. Откакто съм се родила, живея в Колорадо, ала нямам представа кое е мястото и дори дали са Скалистите планини.

Докато се опитвам да разгадая загадката, някой ме прегръща през кръста. Залитам и едва не падам назад.

– Ох! – Обръщам се. – Не прави така! Голям си вече, не мога да те удържа!

Моля? Коя жена изрича тези думи? Невъзможно е да съм аз. Не звучат в мой стил – не съм способна да си ги помисля, камо ли да ги изрека.

Гледа ме малко момче. Има сините очи на Ларс, а късата му коса е с червеникав оттенък. Бялото му

лице с прасковени бузки свети от чистота. Прилича на дете от реклама за мляко или плодов сладолед. Да, изглежда сладък и сърцето ми поомеква.

Той ме пуска и се извинява.

– Липсваше ми, мамо – оправдава се. – Не съм те виждал от вчера.

Онемявам. После си напомням, че спя, и му се усмихвам. Привеждам се и го потупвам по рамото. Решавам да се впусна в съня. Защо не? Мястото е приятно.

– Заведи ме при татко и Миси – хващам меката пухкава ръка на момченцето.

Тръгваме по коридора и се изкачваме по ниско стълбище. Влизаме в момичешка стая – с розови стени, малко бяло легло и ниска библиотека с илюстрирани книжки и плюшени играчки. В леглото седи дете с ангелско лице – момичешка версия на момчето, което ме държи за ръката. Лицето му е посърнало, страните – поруменели. На ръст е горе-долу колкото момчето. Не ме бива да определям възрастта на децата, ала предполагам, че са около шестгодишни. Вероятно са близнаци.

– Доведох ти мама! – казва момченцето-херувимче и сяда на леглото. – Миси, мама е тук! Ще оздравееш!

Миси проплаква. Сядам до нея и я докосвам по челото. Усещам го отчайващо горещо под дланта си.

– Какво те боли? – питам я нежно.

Тя се сгушва в мен.

– Всичко, мамо. Особено главата.

– Татко премери ли ти температурата? – Не е за вярване колко лесно изричам думите. Чувствам се като опитен професионалист.

– Да, отиде да измие термо... нетъра.

– Термометър – поправя я момченцето-херувимче. – ТермоМЕТЪР. Не термонетър.

– Не се прави на умник, Мич – отговаря му тя.

Ларс се появява на прага и докладва:

– Трийсет и девет.

Какво ли означава това? Е, знам, че температурата е висока, ала не знам какви лекарства са необходими и дали детето трябва да остане на легло.

Защото нямам деца. Не съм майка.

Не че не съм искала да имам деца. Напротив. Като малка имах кукли, хранех ги с шишета с въображаеми биберони, сменях им пелените и ги разхождах в малки колички. Бях единствено дете и молах родителите си за сестриче – не защото исках да съм по-голямата сестра, а понеже исках да съм малка майка на всички.

Дълго смятах, че ще се омъжа за Кевин, с когото излизах в колежа. През 1943 година той замина за Тихоокеанския фронт с младежите, които все още не бяха мобилизирани. Останах му вярна – такива бяха момичетата по онова време. С Кевин си пишехме. Изпращах му колети с бисквити, чорапи, сапун за бръснене. С момичетата от колежа забивахме кабърчета върху картата на Южния Пасифик. Отбелязвахме как напредват момчетата ни.

– Очакването е тежко, ала ще бъдем възнаградени, когато се върнат у дома – казвахме си.

Хлипахме в кърпичките си, когато научавахме, че някой няма да се върне. Ала и благодаряхме мълком Богу, че не е нашето момче.

– О, някой ден... – отговарях с пресилено ведър и небрежен тон.

Кевин просто сменяше темата.

Годините минаваха. Кевин се дипломира и започна да специализира. Аз преподавах на пето-

класници. Ала връзката ни не вървеше. Накрая разбрах, че няма за кога да отлагам ултиматума. Обясних на Кевин, че ако не се оженим, аз съм до-тук.

Той въздъхна тежко.

– Така е най-добре, предполагам.

Прощалната му целувка бе лека, нехайна. Не след дълго чух, че се оженил за медицинска сестра от болницата, където работеше.

Е, явно в този свят на сънищата изгубените години и раздялата с Кевин нямат значение. Някъде по пътя ми е провървяло. „Браво, Кити“ – чувам да ме поздравяват бившите ми състудентки. Браво на теб!

Мисълта ми се струва абсурдна и едва се сдържа да не се засмея. После закривам засрамено уста с длан. Вярно, сънувам, ала все пак детето е болно. Трябва да се държа порядъчно, да съм майчински разтревожена.

Вдигам глава и очите ми срещат погледа на Ларс. Той ме наблюдава с възхищение и – правилно ли разчитам чувството? – с желание. Женените наистина ли се гледат? Дори когато момиченцето им има треска?

– Какво ще кажеш? – пита ме Ларс. – Знаеш как да се справяш с такива проблеми, Катарин.

Нима? Интересен съм. Поглеждам към прозореца – стъклото е заскрежено, ваят пухкави снежинки.

После – внезапно и необяснимо – се сещам какво да направя. Моля Мич да слезе в кухнята и да ми донесе захарницата и чаена лъжичка.

– Носи ги внимателно – заръчвам му. – С две ръце.

Ставам и отивам в банята в дъното на коридора. Знам точно къде е аптечката с аспирина. Когато Мич се връща, гребвам захар с лъжичката, слагам няколко капки вода, добавям хапчето и чакам за-

харта и аспириинът да се разтворят. Отнасям лъжичката в стаята на Миси и я изсипвам в отворената ѝ уста като гълъбица, която храни пиленцето си. Миси се усмихва благодарно и се отпуска на възглавницата.

– Сега ще я оставим да си почива.

Завивам Миси и ѝ подавам няколко илюстрирани книжки от библиотеката. Тя започва да прелиства „Спасяването на Мадлин“. Следи с показалец думите и ги произнася шепнешком с дрезгаво гласче.

Ларс хваща ръката ми. Усмихваме се на дъщеря ни и тихо излизаме от стаята с миловидния си син.

Тогава, внезапно както се е появил, сънят избледнява.

Будилникът ми звъни остро. Протягам се със затворени очи и натискам силно бутона, който спира алармата. Отварям очи и стаята е жълта. Вкъщи съм.

2.

– Леле – промърморвам. – Ама че сън!

Изправям се вдървено в леглото. Аслан – рижиет ми котарак – е свит до мен и мърка с премрежени очи. Нарекох го като лъва от „Лъва, вещицата и дрешникът“ на К.С. Люис – изключителна книга, особено ако обичате детски фантастични истории. Прочитах всички романи от поредицата за Нарния още щом ги публикуваха, а оттогава съм ги препрочитала поне десет пъти.

Оглеждам стаята. Прозорците са голи – завесите и щорите са свалени. Рамките още са покрити

с предпазно тиксо. Леглото и нощното шкафче са единствените мебели; преди да започнем да боядисваме вчера. С Фрида изнесохме бюрото и скрина в дневната, за да освободим пространство и да не ги изцапаме. Мирише на боя, но цветът е изумителен – точно като слънцето в ярък ден. На това се надявах. С доволна усмивка ставам, слагам си халата и тръгвам по застлания с вестници под.

Отивам в кухнята да сваря кафе, но първо пускам радиото, което стои в дневната ми върху един от няколкото изподраскани рафта, купени от разпродажба и отрупани с книги и списания. Завъртам бутона, за да увеличи звука. „Четири сезона“ пеят „Шери“, оглавяла класациите тази седмица.

Слагам кафеварката под чешмата в кухнята, напълвам я с вода и смъквам кутия кафе „Осем сутринта“ от горния шкаф. Гребвам с мерителната лъжичка и слагам кафе в кафеварката от неръждаема стомана.

– Навън нощем... – припявам със заглъхващата песен.

„А сега – нещо старо, но страхотно“, казва радиоводещият. „Дали ще си го спомни някой?“

Песента започва и пръстите ми застиват във въздуха, стиснали мерителната лъжичка. Гласът на Роузмари Клуни изпълва тесния ми апартамент.

– Зловещо, а? – питам Аслан, влязъл в стаята да провери дали съм напълнила купичката му с мляко.

Допълвам кафеварката и я включвам.

Песента е отпреди седем-осем години. Не помня през коя точно нашумя, ала помня колко често си я тананиках. Не съм се сещала за нея от цяла вечност. Докато не я чух да звучи в главата ми – в съня снощи.

Представям си очите на мъжа от съня – като вода от пощенска картичка, изобразяваща екзотично място. Спомням си как се учудих, че не съм уплашена. Със звезди в очите ли го гледах? Предполагам.

А и как иначе? Той се `взираше в мен, сякаш съм всичко за него, сякаш съм целият му свят – безспорно екзотично преживяване за мен. Никой – дори Кевин – не ме е гледал така.

А и как ми говореше Ларс! „Катарин, скъпа, събуди се. Заспала си дълбоко, скъпа. Знаеш какво да направиш, Катарин.“

Никой тук – в реалния свят – не ми говори така. И никой не ме нарича Катарин.

Преди няколко години за кратко бях решила да се върна към името Катарин – горе-долу по времето, когато с Фрида отворихме книжарницата. В чест на новата кариера и на новото десетилетие – няколко месеца по-рано бях навършила трийсет – чувствах, че е време за промяна. Макар да не харесвах скованото Катарин, не успях да измисля подобър начин да внеса радикален поврат в характера си. Сметнах, че постепенно ще свикна с името. Поръчах си визитни картички, надписани „Катарин Милър“. Помолих Фрида и останалите ми приятелки да ме наричат Катарин. Представях се така на новите клиенти и на другите собственици на магазини на малката ни пресечка от Пърл Стрийт. Помолих дори родителите си да използват кръщелното ми име – послушаха ме, макар и неохотно. Винаги са били твърде снизходителни към мен.

Фрида се оказа по-костелив орех.

– Кити ти отива – настояваше. – Защо да го променяш?

Свивах рамене и отговарях, че навярно просто е време да порасна.

Така се представях и на потенциалните ухажори. Звучеше ми добре – като ново начало. Възможност да се преобрази. Да стана по-изтънчена, по-зряла.

Нищо не се случи с въпросните мъже – след първите срещи нямаше втори. Очевидно промяната на името нямаше автоматично да промени характера ми, както се надявах. След два-три месеца изхвърлих визитните картички „Катарин Милър“ в кофата за боклук и се върнах към Кити. Никой не попита защо.

Занасям кафето на бюрото, което гледа към двата прозореца в дневната. Дръпвам завесите. Виждам Уошингтън Стрийт. Слънчев, топъл септемврийски ден е. Пощальонът се спуска по улицата. Махам му, когато напълва пощенските ни кутии – моята и на Хансенови, собствениците на къщата-близнак. Излизам да си взема писмата и сутрешния вестник „Роки Маунтин Нюз“.

Ларс, Ларс... Името продължава да се върти в ума ми. Ларс чий?

И къде съм го чувала преди?

Връщам се вътре и преглеждам заглавията на статиите. Вчера президентът Кенеди е изнесъл реч в Райс Юнивърсити. Обещал е до края на десетилетието на Луната да стъпи човек. Захвърлям вестника върху масата, за да го прочета, докато закузвам.

Освен няколко сметки и реклама с талон за безплатно измиване на колата – не ми върши работа, защото нямам кола – има картичка от мама.

„Добро утро, скъпа,

Надявам се да се радваш на хубаво време. Тук е трийсет и пет градуса и влажно, но е прекрасно, разбира се. Няма по-красиво място на земята, уверявам те!

2. Любов и други сънища

Искам да ти напомня, че ще пътуваме с нощния полет на 31 октомври, ще се прехвърлим на друг самолет в Лос Анджелис и ще се кацнем в Денвър в четвъртък, първи ноември.

Забавляваме се чудесно, ала очакваме с нетърпение да се върнем у дома и да се любуваме на есенните цветове. И на теб, разбира се.

С обич – мама.

П.П. – Очаквам с нетърпение и връщането в болницата – бебетата ми липсват ужасно. Колко ли са се родили, откакто заминах????“

Усмиввам се. Родителите ми са в Хонолулу от три седмици и ще останат там още пет. За тях това е голямо пътешествие – за пръв път се отдалечават толкова от Денвър. През юни празнуваха четирийсетата годишнина от сватбата си и екскурзията е по този повод. Чичо Станли е подофицер и работи във военноморската база в Хонолулу. Родителите ми гостуват на чичо Станли и на леля Мей в апартамента им извън базата.

Ваканцията е чудесно и неповторимо приключение за тях, ала разбирам защо и двамата – особено мама – не искат да отсъстват от дома повече от два месеца. Откакто се помня, мама работи всеотдайно като доброволка в детското отделение на общинската болница в Денвър. („Най-възрастната разносвачка на бонбони на планетата“, както се шегува.) Татко работеше в Колорадската компания за обществени услуги – монтираше електромери в домовете. Миналата година се пенсионира рано – на шейсет години. Сега си почива вкъщи, чете и два пъти седмично играе голф с приятелите си, стига да не вали сняг.

Замислям се за съня и как валеше, когато погледнах през прозореца в стаята на момичето. Миси?

Така ли се казваше? Да, през прозореца на стаята на Миси видях да се сипе сняг. Чудно как съм успяла да запомня такава подробност от сън, как съзнанието ми е способно да създава красиви снежни пейзажи, докато спя.

Усмиввам се при спомена и за всичко вътре в стаята – милите деца, мъжа с прелестните очи.

Допивам си кафето и прибирам картичката от мама в найлонова папка при другите, получени от нея – поне три-четири седмично. Държа папката върху бюрото до снимка в рамка на родителите ми.

Ставам и вземам душ. Колкото и пленителен да е сънят, сега се налага да подхвана истинския си ден.

Влизам в книжарницата на Пърл Стрийт. На няколко пресечки от къщи е. Фрида също идва пеш и понякога се среща по пътя. Днес обаче свивам сама към Пърл Стрийт. За миг застивам, стъписана от тишината. Не се вижда жива душа. Нито един автомобил не минава край мен. Дрогерията е отворена – виждам неоновата им табела да свети над лявата витрина. Закусвалнята също работи. От опит знам, че до обяд малко минавачи ще се отбият там да пият кафе или да хапнат сандвич с ръжен хляб и салам. Шепа, не повече.

Преди не беше така.

Когато с Фрида отворихме „Книжарницата на сестрите“ през 1954, мястото ни се стори отлично. Тогава по Пърл Стрийт минаваше трамвайната линия от Бродуей. Само на една пряка сме от кино „Вог“ и излъчваха ли филм, работехме до късно, за да не изпускат клиентите преди и след прожекцията. По онова време ни посещаваха много клиенти – хората обичаха да се застояват в книжарницата нощем, несъмнено с надеждата да срещнат загадъчна красавица или красив непознат сред рафтовете.

Сега положението е далеч по-несигурно. Закриха трамвайната линия и замениха трамваите с автобуси. Новата автобусна линия не минава през Пърл Стрийт и вече сме далеч от трафика. Във „Вог“ продължават да прожектират филми, но не привличат някогашните тълпи. Хората просто не пазаруват и не се забавляват в нашия квартал. Вместо да се разхождат по малки търговски улички като нашата както навремето, влизат в колите и отиват в модерните търговски центрове в покрайнините на града.

С Фрида обсъждаме какво да предприемем. Да затворим ли книжарницата, да се предадем ли? Дали да не се преместим в търговски център? Фрида го предложи преди години, ала аз отказах. Или да продължаваме постарому с надеждата, че ако упорстваме, положението непременно ще се подобри? Не знам. Фрида също се колебае. Всеки ден повдигаме темата.

От опит знам – и двете го знаем – че нищо не е вечно, както изглежда в началото.

Преди да отворим книжарницата, бях учителка. Преподавах на петокласници и мислех, че това е най-подходящата работа за мен. Обичам работата си, обичам работата си, обичам работата си – така си повтарях наум сутрин, докато изминавах с колелото няколкото километра от дома на родителите си – където все още живеех – до училището.

Как да не я обичам, питах се. Все пак обожавам децата, книгите и знанието. Не следва ли логично, че и преподаването ще ми е присърце?

Ала застанех ли до черната дъска пред многобройния клас десетгодишни деца, се чувствах нервна като начинаещ музикант, озовал се някак си на сцената пред препълнена концертна зала. Нищожен и самотен, седнал пред грамадното пиано и

облян в светлината на прожекторите, мнимият музикант осъзнава – твърде късно – че удари ли клавиша, няма да успее да заблуди никого.

Така се чувствах в класната стая. Дланите ми се потяха, говорех прекалено бързо и пискливо и учениците често ме молеха да повтора.

– Госпожице Милър, не разбрах! – обаждаше се някой.

– И аз не разбрах, госпожице Милър! И аз! Какво казахте, госпожице Милър? – започвах да пригласят всички в хор.

Май ги размивах. Не бях обаче от хубавите шегисти. Самата аз не се харесвах.

Всяка година имах по двама-трима изключителни ученици – да живеят умниците! – способни да учат във всякаква обстановка, интелигентни, адаптивни и схватливи, независимо колко малко им помагам. Децата като тях обаче не бяха много.

Да не забравяме и родителите. Ах, родителите...

Помня една особено ужасна сутрин към края на учителската ми кариера. Госпожа Винсът, чиято дъщеря Шийла бе получила тройка по история, влетя в стаята ми преди първия звънец. Размаха гневно бележника на Шийла, която подтичваше след нея.

– Какво значи тази оценка, госпожице Милър? – любопитства госпожа Винсът. – Шийла ми каза, че изобщо не учите история в клас!

– Учим, разбира се – отговорих, стремейки се да запазя хладнокръвие. Прехапах обидено устни. Защо изобщо трябва да обяснявам нещо толкова очевидно? – Цял срок изучавахме Гражданската война.

– Гражданската война ли? Каква полза извличат децата от праисторически събития като Гражданската война?

По-абсурден въпрос не бях чувала, дори не успях да измисля отговор. Шийла вирна самодоволно брадичка; тъмните ѝ очи блестяха предизвикателно. Прииска ми се да я зашлевя. Не бих го направила в никакъв случай, ала поривът бе толкова силен, че стиснах юмруци да се овладея.

– Спазвам програмата – обясних. – Длъжна съм да преподавам материала, госпожо. – Звънецът иззвъня и аз заставах до вратата да посрещна другите си ученици. – Учебният план го иискава.

– Творчески подход, няма що – сви презрително устни госпожа Винсът.

Не дочака отговор, завъртя се и излезе от стаята.

Бях съсипана; честна дума, опомних се едва след няколко седмици. Постепенно започнах да се измъчвам. Да, върша си работата. Ала щом учениците ми не успяват или не искат да учат, значи аз съм виновна. Ученето никога не ме е затруднявало и затова предполагах, че е лесно да се преподава. Не знаех какво да променя, когато очакванията ми не се оправдаха.

През същите години Фрида – най-добрата ми приятелка още от гимназията – работеше в рекламна агенция. Нелека, ала престижна професия. Справяше се отлично. Компанията ѝ рекламираше предимно местни, ала големи компании – „Гейтс Корпорейшън“, „Ръсел Стоувър Кендис“, супермаркет „Джослин“. Ходеше на партита и изискани откривания. Носеше великолепни официални рокли, които ми демонстрираше предварително, за да чуе мнението ми. Харесвах ги до една.

Привидно Фрида сякаш живееше добре. Ала останехме ли насаме в уикенда, облечени с джинси и пуловери, тя ми признаваше колко я изморяват

преструвките. Твърдеше, че се чувства като актриса, изпълняваща несвойствена роля.

– Да си на сцената от време на време е забавно, но е изтощително, ако е по цял ден и всеки ден – клатеше глава тя.

С Фрида обсъждахме надълго и нашироко затрудненията си. Колко мрази лицемерието в професията си, как се страхувам да не се проваля в единственото, което съм смятала, че ми се удава.

– Какво щеше да е, ако работата ни доставяше удоволствие? – попита ме веднъж тя, докато газехме през пролетната киша.

– Какво ли ще е да не ми се плаче всяка вечер?

Почувствах се волна и жива при тази мисъл.

– Да, сестричке, да – кимна бавно Фрида.

Накрая решихме, че е време да спрем да мечтаем и да започнем да осъществяваме мечтите си. Изтеглихме спестяванията си, взехме заеми от родителите си и от банката. Бяхме неомъжени и се налагаше мъж да поръчителства за кредита. За щастие бащата на Фрида се съгласи. Така се роди „Книжарницата на сестрите“.

Помня с какво въодушевление я открихме. Най-сетне щяхме да правим каквото искаме. Ще притежаваме процъфтяващ бизнес, ще решаваме сами и сами ще управляваме съдбата си. Отсега нататък никой – нито родителите ни, нито шефовете ни, да не споменаваме ордите от десетгодишни хлапета и майките им – няма да определя как да живеем. Няма да се съобразяваме с никого.

И двете прехвърлихме трийсетте, без да се омъжим – за разлика от всичките ни познати момичета от гимназията и колежа. И двете не се притесняваме от самотата. Желанието да се омъжа

за Кевин сега ми се струва безсмислено – цел на млада жена, по-скоро момиче. Момиче, каквото вече не съм.

През годините осъзнах, че липсата на семейство ми предоставя – и на мен, и на Фрида – известна свобода и право на ексцентричност, които ме отличават от другите жени на моята възраст. Все едно съм единствена по рода си огърлица в бижутерски магазин с пъстроцветни и редки мъниста, изпъкваща на фона на монотонните и предсказуеми перленни колиета.

Защо са ни мъже, казваме си с Фрида. Защо са ни деца? Подсмихваме се презрително при мисълта за връстничките ни, натоварили децата в миниванове, и поемаме облекчено дъх, че не сме паднали в този капан.

Отдавна и двете не сме мечтали за такъв живот.

Денят ни подлага на изпитание. Сутринта в книжарницата влизат само двама клиенти. И двамата купуват романа на Бредбъри – изгряваща звезда сред скромната ни клиентела. Надвечер неколцина преглеждат рафтовете, но не купуват нищо. За жалост напоследък е така.

През целия ден Фрида нервничи. Настроението ѝ ме заразява и забелязвам, че ръцете ми треперят, макар да съм изпила само две чаши кафе. Навярно споменът за съня не ме оставя на мира.

– Ще си ходя – заявява Фрида в четири и половина. – Стига ми за днес. Ще затвориш ли?

Кимвам и я проследявам с поглед. Пред книжарницата тя запалва гневно цигара и бързо се отдалечава.

– Съжалявам, сестричке – прошепвам, макар да я няма и не може да ме чуе. – Съжалявам, че не ни провървя.

Не след дълго спускам щорите пред витрината, изваждам скромното съдържание на касата, за да го прибера в сейфа в задната стая, и тогава се сещам.

Знам къде съм чувала името. Ларс.